

Isonkyrön herättäjäjuhlat
Iltaseurat
lauantai 7.7.2012
Mirja Vuoristo

Tämän kesän lomamatkalla olemme autossa kuunnelleet äänikirjana Uutta Testamenttia. Kilometrien taistuessa ohijuokseva maisema, evankeliumien kertomukset ja eletty elämä ovat liittyneet toisiinsa ja keskustelleet keskenään.

Matkamme ovat kulkeneet halki Suomen: lännestä itään ja etelästä pohjoiseen, Länsirannikolta etelän pikkukaupunkeihin, sieltä Pohjois-Karjalan ja Kainuun vaaramaisemien ja koskien törmien kautta Lapin tuntureiden juurelle, yöttömien öiden kuulautteen ja nyt tänne lakeuksien keskelle.

Lukijan ääni on avannut eteemme evankeliumien maaston: Jeesus ja opetuslapset kulkemassa Galilean maastossa, peltojen pientareilla, vuoriteitä pitkin, Genesaretin järven maisemissa, Jordanin rannoilla ja Jerusalemin temppelin esipihoilla.

Tutuissa kertomuksissa kohtaan elämäni matkaa: Näen mielessäni pyhäkoulun ja kansakoulun opetustauluja, muistelen rippikoulun ulkoläksyjä, Uuden Testamentin kreikan kurssin knoppijakeita, vuosien takaisia saarnatekstejä tai pohdintojani oman elämän vaikeiden valintojen äärellä. Kohtaan myös ihmisiä, jotka ovat näitä kertomuksia minulle kertoneet, lukeneet ja opettaneet: monet matkakumppanini ja hengelliset ohjaajani elämäkoulusta. Kohtaan myös kertomusten ihmisiä, miehiä ja naisia, jotka kohtasivat Jeesuksen katseen, ihmisiä, joita Vapahtaja katsoi silmiin.

Ajatukseni keskeytyvät hetkeksi kun matkakaverini pysäyttää levyn. Hän tahtoo kommentoida, pohtia ja kysellä. Hänelle kuuntelukokemus on ensimmäinen kosketus evankeliumien kokonaisuuteen: Yksittäisten tapahtumien sirpaleet järjestyvät. Puhekielen sanontojen taustat selviävät. Eettisten pohdintojen perusteet löytävät paikkansa ja herättävät ajatuksia.

Herättäjäjuhlille tullessani mielessäni ovat Raamatun monet juhlatmatkat: Matkat Jerusalemiin pääsiäis- helluntai- ja lehtimajajuhlille: ”Ilo valtasi minut, kun kuulin sanan: Me lähdemme Herran huoneeseen!” Ps 122:1. Juhlatmatkalle olen lähtenyt joskus yksin, joskus matkakumppanin tai lasten kanssa.

Monta kertaa olen samaistunut Jeesuksen vanhempiin heidän etsiessään 12-vuotiaastaan. ”Juhlapäivien päätyttyä he lähtivät paluumatkalle, mutta poika jäi vanhempien huomaamatta Jerusalemiin. Nämä luulivat hänen olevan matkaseurueessa ja kulkivat päivän matkan, ennen kuin alkoivat haeskella häntä sukulaisten ja tuttavien joukosta. Kun he eivät löytäneet häntä, he palasivat Jerusalemiin jatkaen etsintäänsä. Kolmen päivän kuluttua he löysivät hänet temppelistä” Luuk 2:43–46.

Juhlatmatkoilla olen kuullut myös niiden vanhempien, isien ja äitien äänen, jotka tulevat Jeesuksen luo kantaen surua ja huolta lapsistaan: ”Herra armahda poikaani!”, ”Opettaja minä pyydän sinua: tule katsomaan poikaani, ainoaa lastani!”, ”Tule tyttäreni on kuolemaisillaan. pane kätesi hänen päälleen, niin hän paranee eikä kuole.” ”Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tyttärtäni.” ”Herra saavathan koiratkin pöydän alla syödä lapsilta putoilevia palasia.”

Raamatun kertomukset ja virret antavat minulle sanoja ja mahdollisuuden ilmaista sellaista, mitä en itse osaa kertoa. Sukupolvien kokemukset, elämän ja kuoleman keskellä koetellut rukoukset ja huokaukset ovat hioneet aarteita, joiden välityksellä voin nähdä itseni, oman tilani Jumalan ja ihmisten edessä. Ne antavat lohtua murheiselle ja toivoa toivottomalle. ”Mua auta Herra, mä toivon vaan, vaikkei ois toivoa ollenkaan. En päästä suo, ennen kuin mua käyt siunaamaan” vk 631:4

Viime viikkoina on jälleen kerran keskusteltu vilkkaasti koulujen uskonnon opetuksen tarpeellisuudesta. Suuren päivälehden toimittaja ihmetteli, miksi alakoululaisille opetetaan: ”Risti on Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen merkki.” Mietin, mitä tilalle. Raamatun merkitys suurena kertomuksena ohenee ja moni tahtoo sen aktiivisesti poistaa sen kansamme kulttuuri- ja arvopohjasta. Jotain tulee tilalle tyhjiöön joko tahtoen tai tahtomatta. Mitä pysyvää lapsille ja nuorille jää TV sarjoista ja viihdeohjelmista? Sairauden ja kuoleman koskettaessa ei anna lohtua viime talven fraasit: ”Firman piikkiin” tai ”Haittaaks se?”

Näiden herättäjäjuhlien tunnus ”Silmäisi eteen Jeesus” tuo eteeni Jeesuksen kasvot ja silmät, jotka sain kohdata jo pyhäkoulun ja kansakoulun opetustauluissa. Näen, kuinka Jeesus katsoo laupeutensa silmillä syntiseen naiseen fariseuksen huoneessa, kuinka Jeesus katsoo Pietariin kun hän oli Hänet kieltänyt ja kuinka Jeesus katsoo ryöväriin ristiin puussa.